

АНДРЕЯ ИЛИЕВ ЛИЛЯНО МОМЕ...

chitanka.info

Трима сме. Пазим един голям сервиз. От осем сутринта до осем вечерта. Има техника, има компютър и камери, които гледат вместо нас. И сензори, които пищят. Най-често заради някой помияр, който е преодолял оградата. Тогава хвърляме чоп и един ходи до участъка, за да го прогони.

Обаче... Обаче шефът мина по обяд и оставил заплатите. За три месеца, защото фирмата най-мрази да плаща. Не сервира — той си снася яйцата редовно. Нашата. Е, смилиха се... И ние к'во? Румбата (най-младият) отърча до капанче отсреща и купи две бутилки гроздомицин и кило домати. Доматите още стоят, но онова с градусите е на свършване... Добре, че и смяната върви.

— „Лиляно моме...“ — набира глас Румбата.

— На пъпа ти излезе — бавно превърта надебелелия си език Жоро.

Лиляна е една от чистачките. И те са три. Идват сутрин от шест до девет. За стотичка на месец. Двете са около четиридесетте, а Лиляна е към трийсет. Но е хубава — черноока, стегнато дупе и гърди, които пърхат като запрени гъльби под блузката.

— Ша я сбъркам — замечтано скръцва със зъби Румбата. И пак:
— Лиляно моме...

— Нали трите живеят заедно? — опитва се да мисли Жоро.

— Заедно.

— Ами да им идем на гости — с огромно усилие успява да сглоби изречение шефът.

Щом и на него му се е причукало, значи наистина са прекалили с пиенето.

— Стефко!

Стефко съм аз. Трезвеният, щото съм се прецакал да дойда с колата.

— Ша на закараши — удря на масичката Румбата. — Плащам бензина!

Първо сдаваме дежурството на другата смяна. Трудно, защото и те се радват неистово на парите и се отчитат с още две бутилки ракия. После, към единайсет вечерта, разнежени ми помогат да натоваря колегите в колата.

— Лиляно моме! — реве Румбата.

Шефът също е зает — опитва се да се задържи седнал на предната седалка, без да се килне напред или встрани. Някъде по средата на пътя младокът се свлича на задната и потъва в дълбок сън, озвучен с мощно хъркане. Шефът обаче поизтрезнява от тръскането из дупките и честите спирания на светофарите.

— Какво да правим при ония кучки? — почудва се сепнат. — Губене на време...

Вдигам рамене — все ми е едно. В смисъл — дали ще спят в колата или на дивана в Лилянини.

— Да идем в къщи — отсича, стреснат от поредния хрип от гръцмуля на Румбата. — Ракия имам, мезе имам...

На първото кръстовище давам мигач надясно и подкарвам към блока на Жоро. Паркирам с доста зор в теснотията отпред. Но това е нищо пред проблема със събуждането на половия атлет.

— Лиляно моме... — означава той влизането си в съзнание.

Полутъмно стълбище. Асансьор с мижава светлина. Скърцане и дрънкане на врати. Заставаме пред Жоровата, той уцелва бравата някъде между десетия и двадесетия опит и отключва. И тогава нещата излизат от контрол. Изведнъж Румбата тръсва глава, дръпва напред и с боен вик (естествено, „Лиляно моме“) нахълтва в апартамента. Шефът е със забавени реакции, а аз блокиран на опашката.

С лошо предчувствие откривам нашия плейбой в спалнята. Успял е да дръпне завивката на спалнята. Жената на Жоро — горещо е, мамка му! — е легнала да спи гола. И сега мига на ярката светлина на четирикушковия полилей и с една ръка прикрива гърдите си, с другата — слабините. Устата ѝ е отворена в ням вик, който, ако получи реализация, би срутил тавана, а очите ѝ са изскочили от орбитите си поне една педя.

Румбата се клати над нея така, че всеки момент може да я захлупи.

В спалнята най-после влиза и Жоро.

— Шефе — извръща се младокът и лицето му е сгърчено в отврат. — Тая ти е акран... (оригва се)... и грозна. Аз не ща. Чукай ти...

И се килва — за щастие! — назад. Жоро се спъва в главата му и го затрупва. А аз скачам напред и затискам устата на Жоровица, защото от първите ѝ децибели стъклата на прозореца прозвъняват...

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на **Моята библиотека** и нейните всеотдайни помощници.

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.